Teismo praktikos rinkinys

EUROPOS SĄJUNGOS TARNAUTOJŲ TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2010 m. spalio 28 d.*

„Viešoji tarnyba — Pareigūnai — Sprendimas atleisti iš tarnybos — Rūpestingumo pareiga — Nekompetentingumas — Medicininės priežastys“

Byloje F-92/09

dėl pagal EB 236 ir AE 152 straipsnius pareikšto ieškinio

U, buvęs Europos Parlamento pareigūnas, gyvenantis Liuksemburge (Liuksemburgas), atstovaujamas advokatų F. Moyse ir A. Salerno,

ieškovas,

prieš

Europos Parlamentą, atstovaujamą S. Seyr, K. Zejdová ir J. F. de Wachter,

atsakovą,

TARNAUTOJŲ TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas H. Tagaras, teisėjai S. Van Raepenbusch (pranešėjas) ir M. I. Rofes i Pujol,

posėdžio sekretorius R. Schiano, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2010 m. liepos 8 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

1 2009 m. lapkričio 6 d. Tarnautojų teismo kanceliarijoje pateiktu ieškiniu ieškovas prašo panaikinti 2009 m. liepos 6 d. sprendimą, kuriuo Europos Parlamentas jį atleido iš darbo nuo 2009 m. rugsėjo 1 d. (toliau – ginčijamas sprendimas), ir, nepažeidžiant kitų reikalavimų, sumokėti 15 000 eurų sumą tariamai jo patirtai moralinei žalai atlyginti.

* Proceso kalba: prancūzų.

Teisinis pagrindas

2 Pagal Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatų (toliau – Pareigūnų tarnybos nuostatai) 9 straipsnio 6 dalį:

„Jungtinio patariamojo komiteto dėl profesinio neišmanymo nuomonės teiraujamasi, kai taikomas 51 straipsnis.“

3 Pareigūnų tarnybos nuostatų 24 straipsnyje nustatyta:

„[Sąjunga] padeda visiems pareigūnams, ypač ieškiniuose dėl bet kurio asmens, kuris grasina, įžeidinėja arba šmeižia ar išreiškia savo pyktį, arba kenkia asmeniui ar turtui, kuris, atsižvelgiant į jo postą ar pareigas, priklauso nuo jo arba jo šeimos nario.

Ji solidariai atlygina žalą, kurią tokiais atvejais patyrė pareigūnas, jeigu pareigūnas žalą padarė arba netyčia ar dėl didelio neatsargumo ir negalėjo gauti kompensacijos iš žalą padariusio asmens.“

4 Pareigūnų tarnybos nuostatų 51 straipsnyje numatyta:

„1. Kiekviena institucija nustato tvarką, kuria laiku ir tinkamu būdu nustatomi, nagrinėjami ir sprendžiami neišmanymo atvejai. Jeigu visos toje tvarkoje numatytos priemonės išnaudotos, o pareigūnas, sprendžiant iš 43 straipsnyje minėtų periodinių ataskaitų, vis dar nekompetentingai atlieka savo pareigas, jis gali būti atleistas, jo pareigos gali būti pažemintos arba jis gali būti paskirtas į žemesnę to paties ar žemesnio lygio pareigų grupę.

2. Bet kokiame pasiūlyme atleisti pareigūną, pažeminti jo pareigas ar paskirti jį į žemesnę pareigų grupę turi būti nurodytos priežastys, kuriomis toks pasiūlymas grindžiamas. Apie tokį pasiūlymą informuojamas suinteresuotas pareigūnas. Paskyrimų tarnybos pasiūlymas perduodamas Jungtiniam patariamajam komitetui, minėtam 9 straipsnio 6 dalyje.

3. Pareigūnas turi teisę gauti visą savo asmens bylą ir pasidaryti visų su procedūra susijusių dokumentų kopijas. Nuo pasiūlymo gavimo dienos jam suteikiama ne mažiau kaip penkiolika dienų pasirengti gynybai. Jam gali padėti jo pasirinktas asmuo. Pareigūnas gali pateikti rašytinių pastabų. Jį turi išklausyti Jungtinis patariamasis komitetas. Pareigūnas taip pat turi teisę pasikviesti liudininkų.

4. Atvejį nagrinėjant Jungtiniam patariamajam komitetui, institucijai atstovauja Paskyrimų tarnybos tuo tikslu paskirtas pareigūnas. Šis pareigūnas turi tokias pačias teises, kaip ir suinteresuotasis pareigūnas.

5. Atsižvelgdamas į 2 dalyje minėtą pasiūlymą ir visus suinteresuoto pareigūno ar liudininkų rašytinius ir žodinius pareiškimus, Jungtinis patariamasis komitetas balsų dauguma patvirtina pagrįstą išvadą, nurodydamas priemonę, kurią jis mano esant tinkama, atsižvelgiant į faktus, nustatytus jo prašymu. Per du mėnesius nuo tos dienos, kurią klausimas buvo jam perduotas nagrinėti, jis praneša šią išvadą Paskyrimų tarnybai ir suinteresuotam pareigūnui. Pirmininkas nebalsuoja dėl Jungtinio patariamojo komiteto sprendimų, išskyrus tuos atvejus, kai sprendžiami procedūriniai klausimai ir tada, kai balsai pasiskirsto po lygiai.

Paskyrimų tarnyba priima sprendimą per du mėnesius nuo Jungtinio patariamojo komiteto išvados gavimo ir išklausiusi pareigūną. Sprendimas turi būti pagrįstas. Nurodoma data, nuo kurios jis įsigalioja.

6. Dėl neišmanymo atleistas pareigūnas 7 dalyje nustatytu laikotarpiu turi teisę gauti mėnesinę išeitinę pašalpą, lygią 1 lygio pirmos pakopos pareigūno baziniam darbo užmokesčiui. Tuo pačiu laikotarpiu pareigūnas taip pat turi teisę gauti 67 straipsnyje numatytas išmokas šeimai. Išmoka šeimai skaičiuojama pagal 1 lygio pareigūno bazinį mėnesinį darbo užmokestį, kaip numatyta VII priedo 1 straipsnyje.

Išmoka nemokama, jei pareigūnas atsistatydina po veiksmų 1, 2 ir 3 dalyje numatyta tvarka pradžios, arba, jeigu jis turi teisę iš karto gauti visos pensijos išmoką. Jeigu pagal valstybinę bedarbio pašalpų mokėjimo sistemą jam priklauso bedarbio pašalpa, šios pašalpos suma atimama iš minėtos išmokos.

7. Laikotarpis, kuriuo mokamos 6 dalyje minėtos išmokos, yra:

a) trys mėnesiai, jeigu pareigūno darbo stažas tarnyboje tą dieną, kai priimtas sprendimas dėl atleidimo, yra mažiau nei penkeri metai,

b) šeši mėnesiai, jeigu pareigūnas jau dirba ne mažiau kaip penkerius metus, tačiau mažiau kaip dešimt,

c) devyni mėnesiai, jeigu pareigūnas tarnyboje dirba ne mažiau kaip 10 metų, tačiau mažiau kaip 20,

d) 12 mėnesių, jeigu pareigūnas tarnyboje dirba jau daugiau kaip 20 metų.

8. Pareigūnai, kurių pareigos buvo pažemintos, ar kurie buvo paskirti į žemesnę pareigų grupę dėl neišmanymo, po šešerių metų laikotarpio gali paprašyti iš jų asmens bylų pašalinti visas nuorodas apie šią priemonę.

9. Pareigūnai turi teisę gauti kompensaciją už pagrįstas išlaidas, kurias jie patyrė savo iniciatyva procedūrinių veiksmų metu, įskaitant ir mokestį, sumokėtą institucijai nepriklausančiam patarėjui gynybos klausimais, kai šiame straipsnyje numatytas nagrinėjimas baigiamas nepriėmus sprendimo dėl pareigūno atleidimo, jo pareigų pažeminimo ar jo paskyrimo į žemesnę pareigų grupę.“

5 Pareigūnų tarnybos nuostatų 59 straipsnyje nurodyta:

„1. Pareigūnas, kuris įrodo, kad dėl ligos arba nelaimingo atsitikimo jis nepajėgia atlikti savo pareigų, jis automatiškai turi teisę gauti nedarbingumo atostogas.

<…>

4. Paskyrimų tarnyba gali kreiptis į Invalidumo komitetą dėl bet kurio pareigūno, kurio bendra laikinojo nedarbingumo atostogų trukmė per bet kurį trejų metų laikotarpį viršija 12 mėnesių.

5. Pareigūno, po institucijos medicinos tarnybos pareigūno jam atlikto patikrinimo, gali būti pareikalauta išeiti atostogų, jei tai yra būtina dėl jo sveikatos būklės, arba jeigu jo šeimos narys serga užkrečiama liga.

<…>“

6 2006 m. liepos 3 d. Parlamento biuro vidaus taisyklių (toliau – vidaus taisyklės) 1 straipsnyje, susijusiame su pataisos procedūra, taikoma nustatant, nagrinėjant ir sprendžiant galimus pareigūnų nekompetentingumo atvejus, numatyta:

„Remiantis Pareigūnų tarnybos nuostatų 51 straipsnio 1 dalimi, šiose vidaus taisyklėse nustatyta nekompetentingumo atvejų nagrinėjimo procedūra (toliau – pataisos procedūra) siekiama užtikrinti, kad kiekvienas atvejis būtų pradėtas nagrinėti kuo anksčiau ir nagrinėjamas sistemiškai, siekiant padėti

atitinkamam pareigūnui vėl pasiekti tokį darbų atlikimo lygį, kuris reikalingas atlikti užduotis, aprašytas vertinimo ataskaitoje, atsižvelgiant į darbo aprašą, taip siekiant išvengti jo atžvilgiu Pareigūnų tarnybos nuostatų 51 straipsnyje numatytų priemonių taikymo (atleidimo, pareigūno pareigų pažeminimo arba jo paskyrimo į žemesnę to paties ar žemesnio lygio pareigų grupę).“

7 Vidaus taisyklių 3 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Pataisos procedūra taikoma tuo pačiu metu kaip ir vertinimo procedūra, kuri apibrėžta bendrosiose įgyvendinimo taisyklėse, susijusiose su vertinimo ataskaitomis <…> (toliau – „DGE Rapnot“).“

8 Vidaus taisyklių 7 straipsnyje numatyta:

„1. Nustačius nekompetentingumo atvejį, pirmasis vertintojas raštu praneša pareigūnui apie pokalbį ir nurodo jo tikslą. Šiame rašte jis informuoja pareigūną apie šių taisyklių 14 straipsnyje numatytas teises. Įvykus pokalbiui, pirmasis vertintojas motyvuotu laišku informuoja galutinį vertintoją. Pareigūnui nusiunčiama šio laiško kopija.

2. Galutinis vertintojas, jei reikia, informuoja Žmogiškųjų išteklių strategijos direktoratą (Personalo generalinis direktoratas (GD)), kad jis paskirtų patarėją. Galutinis vertintojas nedelsiant kviečia pareigūną pokalbiui. Jame taip pat turi dalyvauti pirmasis vertintojas ir patarėjas.

3. Per pokalbį galutinis vertintojas turi identifikuoti nustatytų trūkumų priežastis, jei reikia, nuspręsti pradėti pataisos procedūrą ir parengti pareigūnui taikomą paramos programą (toliau – pataisos planas). Jis turi informuoti pareigūną apie visus su pataisos procedūra susijusius veiksmus.

<…>“

9 Vidaus taisyklių 8 straipsnyje numatyta:

„1. Jeigu per 7 straipsnyje <...> numatytą pokalbį galutinis vertintojas nusprendžia, kad nustatyti pareigūno nekompetentingumo požymiai gali būti susiję su medicininės kilmės problemomis arba jei pareigūnas nurodo tokio pobūdžio problemas, jis nedelsdamas turi kreiptis į medicinos tarnybą. Tokiu atveju sprendimas pradėti pataisos procedūrą ir pataisos plano nustatymas turi būti atidėti, kol bus gautas medicinos tarnybos atsakymas.

2. Medicinos tarnyba perduoda savo atsakymą raštu galutiniam vertintojui, atitinkamam pareigūnui ir patarėjui, griežtai laikydamasi medicininės paslapties ir asmeninio pobūdžio duomenų konfidencialumo.

3. Jeigu medicinos tarnyba atsako, kad pareigūno situacija turi būti nagrinėjama išimtinai taikant Pareigūnų tarnybos nuostatas, susijusias su pareigūnų sveikatos būkle, galutinis vertintojas negali pradėti jo atžvilgiu pataisos procedūros. Apie tai turi būti informuotas pareigūnas, pirmasis vertintojas ir patarėjas.

4. Priešingu atveju, galutinis vertintojas dar kartą kviečia pareigūną, pirmąjį vertintoją ir patarėją pokalbiui, siekiant pradėti pataisos procedūrą ir parengti pataisos planą.

5. Medicinos tarnyba gali įstoti į procesą vėliau, bet kuriuo momentu galutinį vertintoją ir pareigūną informuodama raštu apie jos atliktą pareigūno sveikatos būklės įvertinimą ir padarytas išvadas. Apie tai informuojamas pirmasis vertintojas, patarėjas ir atitinkamas pareigūnas. Remdamasis šiomis išvadomis galutinis vertintojas prireikus gali nuspręsti pradėti arba užbaigti jau pradėtą pataisos procedūrą.“

10 Vidaus taisyklių 12 straipsnyje nustatyta:

„1. Po dviejų vertintojų pokalbių su pareigūnu, dalyvaujant patarėjui, liepos mėnesį parengiama „DGE Rapnot“ 17 straipsnio antroje pastraipoje numatyta tarpinė ataskaita. Pažymima tarpinės ataskaitos data ir ją pasirašo du vertintojai ir pareigūnas, kuris prireikus prideda savo komentarus. Patarėjas turi gauti kopiją.

2. Jeigu tarpinėje ataskaitoje nusprendžiama, kad nebėra pareigūno nekompetentingumo požymių, galutinis vertintojas užbaigia pataisos procedūrą ir 13 straipsnis <…> netaikomas. Priešingu atveju galutinis vertintojas, susipažinęs su patarėjo nuomone, patvirtina, kad tęsiama pataisos procedūra iki referencinių metų pabaigos. Abiem atvejais pareigūnas informuojamas raštu.

<…>“

Faktinės bylos aplinkybės

11 2005 m. gegužės 1 d. ieškovas buvo paskirtas Parlamento pareigūnu, einančiu sekretoriaus pareigas, nustatant C*1 lygį (dabar – AST 1). Pasibaigus bandomajam laikotarpiui, trukusiam nuo 2005 m. gegužės 1 d. iki 2006 m. sausio 31 d., jis buvo paskirtas į nuolatinę tarnybą Vertimo raštu ir leidybos generalinio direktorato planavimo ir užsakymų valdymo skyriuje.

12 2005 m. vertinimo ataskaitoje ieškovo pirmasis vertintojas nurodė, kad jis buvo vertinamas naujas kolega. Toje pačioje ataskaitoje jis buvo pripažintas teigiamai vertinamu pareigūnu.

13 2006 m. ieškovo vertinimo ataskaitoje, nors jis vis dar buvo laikomas teigiamai vertinamu pareigūnu, buvo nurodyta, kad visų pirma jis turi pagerinti savo kompetenciją bendravimo srityje, kad bendravimo trūkumai kartais sukeldavo žmogiškųjų santykių problemų ir kad „nors jo darbo produktyvumas buvo patenkinamas, noras bendrauti su grupės nariais sumažėjo“.

14 2007 m. liepos 10 d. laišku Vertimo raštu ir leidybos generalinio direktorato planavimo ir užsakymų valdymo skyriaus vadovas (toliau – skyriaus vadovas) paprašė šio GD generalinio direktoriaus (toliau – generalinis direktorius) „apsvarstyti galimybę pradėti pataisos procedūrą“ ieškovo atžvilgiu. Šiame laiške skyriaus vadovas paminėjo pokalbį su ieškovu 2007 m. liepos 9 d., laikantis vidaus taisyklių 7 straipsnio 1 dalies.

15 2007 m. rugpjūčio 8 d. skyriaus vadovas taip pat nusiuntė generaliniam direktoriui laišką, kuriame, be kita ko, nurodė, kad ieškovas neadekvačiai vertina prašymus, susijusius su vertimu, nesugeba bendrauti su kolegomis, be pateisinamos priežasties nebūna darbe, nemandagiai ir neprofesionaliai elgiasi. Be kita ko, jis savo laiške nurodė:

„(Ieškovas) yra asmuo, įgijęs universitetinį išsilavinimą, kuris galbūt jaučiasi nusivylęs turėdamas vykdyti padėjėjo užduotis. Esu tvirtai įsitikinęs, kad (ieškovas) nemėgsta darbo ir laiko jį nenaudingu. Taip pat reikia pastebėti, kad jo darbas ir elgesys radikaliai pasikeitė, kai jis buvo paskirtas į nuolatinę tarnybą.“

16 Pagal vidaus taisyklių 7 straipsnio 2 dalį ieškovas dalyvavo dviejuose pokalbiuose 2007 m. rugsėjo 17 ir 20 d. Po šių pokalbių 2007 m. rugsėjo 24 d. buvo pradėta pataisos procedūra, vykdoma pagal pataisos planą, taikomą iki 2007 m. gruodžio 31 d. Vykdant šią procedūrą skyriaus vadovas buvo pirmasis, o generalinis direktorius – galutinis vertintojas.

17 Po dar vieno pokalbio su ieškovu, kuris įvyko 2007 m. gruodžio 3 d., generalinis direktorius 2007 m. gruodžio 10 d. laišku nusprendė pratęsti pataisos procedūrą. Šiame laiške jis vis dėlto konstatavo, kad pradėjus pataisos procedūrą padaryta pažanga, vertinant ieškovo darbų kokybę ir elgesį.

18 2007 m. vertinimo ataskaitoje, parengtoje 2008 m. kovo ir balandžio mėn., be kita ko, buvo nurodyta, kad, nepaisant kelių įspėjimų, ieškovo darbas labai pablogėjo 2007 m. Be to, ieškovas šioje ataskaitoje nebebuvo laikomas teigiamai vertinamu pareigūnu.

19 Pagal vidaus taisyklių 12 straipsnį tarpinė ataskaita buvo parengta 2008 m. liepos mėn. Šioje ataskaitoje, kuri apima 2008 m. sausio 1 d.–birželio 30 d. laikotarpį, be kita ko, nurodyta, kad ieškovo elgesys tarnybos ir kolegų, su kuriais jis bendravo, atžvilgiu iš dalies pagerėjo. Nors ataskaitoje nebuvo konstatuota nekompetentingumo, buvo nurodyta, kad pastebėta pažanga turi būti tvari ir ilgalaikė bendrai vertinant visą jo darbą.

20 2008 m. liepos 9 d. laišku padalinio vadovas informavo ieškovą, kad pataisos procedūra bus vykdoma iki 2008 m. pabaigos.

21 2008 m. rugpjūčio 12 d. ieškovas buvo pakviestas rugpjūčio 14 d. atvykti į medicinos tarnybą.

22 2008 m. rugsėjo 4 d. Vertimo raštu ir leidybos generalinio direktorato pareigūno, atsakingo už žmogiškuosius išteklius, kuris išreiškė susirūpinimą, kad ieškovas neatsakė į ankstesniame punkte minėtą medicinos tarnybos kvietimą, prašymu Parlamento socialinis darbuotojas atvyko į ieškovo darbo vietą. Šio socialinio darbuotojo teigimu, ieškovas per šį pokalbį patvirtino, kad jo vadovai neturėtų dėl jo „jaudintis“.

23 2008 m. spalio 13 d. vykstant pataisos procedūrai ir per pokalbį, kuris vyko dalyvaujant skyriaus vadovui, buvo pasiūlyta ieškovą perkelti į Vertimo raštu ir leidybos generalinio direktorato X skyrių. Ieškovui priėmus šį pasiūlymą, jis pradėjo dirbti šiame skyriuje 2008 m. spalio mėn. Per minėtą pokalbį buvo nuspręsta, kad, atsižvelgiant į ieškovo kasmetines atostogas 2008 m. gruodžio mėn., galutinis pokalbis dėl pataisos procedūros turėtų įvykti 2008 m. lapkričio 26 d.

24 2008 m. lapkričio 19 d. padalinio vadovui ir generaliniam direktoriui skyriaus X administratorius nusiuntė laišką, prie kurio pridėjo lapkričio 5 d. susitikimo, kuriame šis administratorius ir šio skyriaus vadovas aptarė ieškovo integraciją šiame skyriuje, protokolas. Šiame protokole, be kita ko, nurodyta, kad ieškovas parodė geranoriškumą, tačiau jam kyla bendravimo su savo kolegomis problemų, kad jis dėl savo elgesio buvo izoliuotas skyriuje ir kad aptariamo skyriaus vadovas bijo, jog dėl tokio elgesio ateityje gali pablogėti atmosfera skyriuje. Taip pat buvo nurodyta, kad buvo dėtos visos pastangos prireikus ieškovui pasiūlyti tiek gydytojo, tiek socialinio darbuotojo psichologinę pagalbą, tačiau jis neigė turintis problemų ir atsisakė bet kokios pagalbos.

25 2008 m. lapkričio 20 d. ieškovas, šį kartą priimdamas Parlamento gydytojo konsultanto siūlymą, šiam iš dalies dalyvaujant, susitiko su Parlamento socialiniu darbuotoju.

26 Per šio sprendimo 23 punkte minėtą pokalbį ieškovas buvo informuotas, kad jo darbas X skyriuje nebuvo vertinamas patenkinamai ir kad jo problemos tikriausiai kilo dėl jo paties elgesio. Padalinio vadovas taip pat nurodė ieškovui, kad jis ketina teikti pasiūlymą Paskyrimų tarnybai (toliau – AIPN) jį atleisti.

27 Pagal vidaus taisyklių 13 straipsnį 2008 m. gruodžio 18 d. buvo parengta speciali ataskaita. Šioje ataskaitoje, be kita ko, buvo nurodyta, kad aplinkybė, jog ieškovo darbas ir elgesys nepagerėjo X skyriuje, parodo, kad problemos, su kuriomis jis susidūrė, susijusios tik su jo paties elgesiu, o ne jo kolegomis arba tuo, kad jis dirbo daugiakultūrinėje aplinkoje. Apibendrindami situaciją padalinio vadovas ir Užsakymų valdymo skyriaus vadovas pateikė pasiūlymą Paskyrimų tarnybai atleisti ieškovą iš darbo dėl nuolat kylančių bendravimo, konfliktų sprendimo sunkumų, nenoro suprasti ar laikytis nurodymų ir prisiimti atsakomybę už savo veiksmus.

28 2008 m. vertinimo ataskaitoje, kuri parengta 2009 m. vasario mėn., buvo nurodytos tos pačios problemos kaip ir 2008 m. gruodžio 18 d. specialios ataskaitos išvadoje.

29 Paskui buvo kreiptasi į Jungtinį patariamąjį komitetą nekompetentingumo klausimais (toliau – komitetas), kad šis pateiktų savo išvadą dėl pasiūlymo atleisti ieškovą.

30 2009 m. gegužės 14 d. vienbalsiai priimtoje išvadoje (toliau – išvada) komitetas nurodė, kad ne tik grupė asmenų, dirbusių su ieškovu, jį informavo apie abejones, susijusias su jo psichikos būkle, bet ir paties komiteto nariams po pokalbių su juo susidarė įspūdis, kad jo psichika buvo nestabili ar sutrikusi.

31 Komitetas taip pat nurodė, jog po inicijuotų pokalbių išaiškėjo, kad ieškovo vadovų nuomonė buvo vieninga dėl to, kad šis praėjus neilgam laikotarpiui po paskyrimo į nuolatinę tarnybą pradėjo neįprastai elgtis, be kita ko, įskaitant periodiškas nesocialaus elgesio kolegų atžvilgiu krizes, atsisakymą vykdyti jam tenkančias užduotis be jokių pagrįstų priežasčių ar dėl ekscentriškų motyvų ar užeinančius juoko priepuolius. Be to, komitetui nagrinėjant šį atvejį pasirodė, kad 2008 m. rugpjūčio mėn. Vertimo raštu ir leidybos generalinis direktoratas susisiekė su Parlamento medicinos tarnyba ir kad ji pasiūlė ieškovui atlikti „galimos depresijos požymių“ tyrimą, kuriuos buvo nustačiusi 2006 m. gruodžio mėn., tačiau ieškovas nepriėmė šio pasiūlymo. Tuomet Vertimo raštu ir leidybos generalinis direktoratas paprašė Parlamento socialinės tarnybos padėti spręsti susiklosčiusią situaciją, tačiau ieškovas atsisakė jos siūlomų paslaugų.

32 Išvadoje komitetas nusprendė, kad ieškovas negalėjo patenkinamai vykdyti jam priskirtų profesinių užduočių ir dirbti tokioje daugianacionalinėje aplinkoje, kokia yra Parlamente. Jis taip pat nusprendė, kad administracija turėjo nustatyti, ar ieškovo nekompetentingumo priežastys yra medicininės. Galiausiai jis patvirtino pasiūlymą atleisti, kiek buvo įrodyta, kad ieškovo nekompetentingumo priežastys nėra medicininės, arba kiek pastarasis atsisakė atlikti būtinus medicininius tyrimus, kad būtų paneigta jo profesinių problemų medicininė kilmė.

33 Ieškovas, kurį administracija išklausė 2009 m. birželio 25 d., buvo atleistas ginčijamu sprendimu, kuris jam buvo nusiųstas 2009 m. liepos 7 d.

34 2009 m. rugpjūčio 7 d. Parlamento gydytojas konsultantas Liuksemburge paprašė gydytojo psichiatro ištirti ieškovą. Šis savo išvadoje, išsiųstoje 2009 m. rugpjūčio 18 d. laišku, diagnozavo „nežymų asmenybės sutrikimą“, prieš tai nurodęs:

„Psichiatrinis tyrimas neparodė psichikos sutrikimo: (ieškovas) gerai orientuojasi laike ir erdvėje. Nėra aiškių psichinės ligos simptomų. (Ieškovas) neišreiškia jokių savižudybės ketinimų. Tačiau po pokalbių su juo pastebimos paslėptos mintys dėl persekiojimo. Pastebėta, kad jis buvo įskaudintas, nemėgstamas, kad kolegos jo nesuprato ir neatsižvelgė į jo kultūrinius skirtumus. (Ieškovas) aprašė konfliktiškus santykius su savo vadovais, kurie abejojo jo kompetencija atlikti darbus. Reikia pažymėti, kad (ieškovas) turi tendenciją interpretuoti įvykius paranoiškai. Galima padaryti prielaidą dėl nežymaus asmenybės sutrikimo.“

35 Ieškovas buvo supažindintas su 2009 m. rugpjūčio 18 d. medicinine išvada, ir savo patarėjų 2009 m. rugpjūčio 26 d. laišku paprašė Paskyrimų tarnybos, būtent atsižvelgiant į šią išvadą, sustabdyti ginčijamo sprendimo nagrinėjimą, kol bus atlikti papildomi medicininiai tyrimai. Šis prašymas buvo atmestas 2009 m. rugsėjo 2 d. Paskyrimų tarnybos sprendimu.

36 2009 m. spalio 1 d. ieškovas pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalį apskundė ginčijamą sprendimą.

Procesas ir šalių reikalavimai

37 Prašymu taikyti laikinąsias apsaugos priemones, kurį Tarnautojų teismo kanceliarija gavo 2009 m. lapkričio 6 d. ir užregistravo numeriu F-92/09 R, ieškovas paprašė sustabdyti ginčijamo sprendimo vykdymą ir nustatyti laikinąsias priemones.

38 2009 m. lapkričio 19 d. laišku kanceliarija informavo šalis apie Tarnautojų teismo sprendimą patenkinti ieškovo prašymą dėl anonimiškumo.

39 2009 m. gruodžio 18 d. Nutartimi *U prieš Parlamentą* (F-92/09 R, Rink. VT p. I-A-1-511 ir II-A-1-2771), Tarnautojų teismo pirmininkas nurodė sustabdyti ginčijamo sprendimo vykdymą, kol bus priimtas galutinis Tarnautojų teismo sprendimas.

40 Patenkindamas Parlamento pateiktą apeliacinį skundą, Europos Sąjungos Bendrojo Teismo pirmininkas 2010 m. balandžio 27 d. Nutartimi *Parlamentas prieš U* (T-103/10 P(R), panaikino minėtą Tarnautojų teismo pirmininko nutartį tuo pagrindu, kad šis klaidingai nusprendė, jog skubos sąlyga tenkinama šioje byloje, ir pats priėmė sprendimą atmesti prašymą taikyti laikinąsias apsaugos priemones.

41 Pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 91 straipsnio 4 dalį procesas pagrindinėje byloje buvo sustabdytas iki 2010 m. vasario 5 d., kai buvo priimtas ir tą pačią dieną paskelbtas sprendimas, kuriuo Paskyrimų tarnyba atmetė skundą.

42 Ieškovas Tarnautojų teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą,

— nepažeidžiant kitų ieškovo reikalavimų, priteisti iš Parlamento sumokėti 15 000 eurų sumą moralinei žalai atlyginti,

— priteisti iš Parlamento bylinėjimosi išlaidas.

43 Parlamentas Tarnautojų teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip nepagrįstą,

— priteisti iš ieškovo visas bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

44 Grįsdamas savo ieškinį ieškovas pateikia tris pagrindus, susijusius su, pirma, Pareigūnų tarnybos nuostatų 24 straipsnyje ir vidaus taisyklių 8 straipsnyje numatytos rūpestingumo pareigos pažeidimu, antra, Pareigūnų tarnybos nuostatų 59 straipsnio 5 dalies pažeidimu ir, trečia, vidaus taisyklių 12 straipsnio 2 dalies pažeidimu.

Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su Pareigūnų tarnybos nuostatų 24 straipsnyje ir vidaus taisyklių 8 straipsnyje numatytos rūpestingumo pareigos pažeidimu

Šalių argumentai

45 Ieškovas pastebi, kad nuo 2006 m. jam pradėjo kilti bendravimo su kolegomis problemų, nors tuo laikotarpiu jo profesinis produktyvumas buvo patenkinamas. 2007 m. jo atžvilgiu buvo pradėta pataisos procedūra. Nors jis sutinka su tuo, kad tuo metu, kai buvo pradėta ši procedūra, jo skyriaus vadovas

negalėjo numatyti, kad nustatytas nekompetentingumas galėjo atsirasti dėl medicininių priežasčių, tokią prielaidą aiškiai pagrindžianti informacija tapo žinoma po jo pervedimo į X skyrių. Ieškovas šiuo atžvilgiu daro nuorodą į susitikimo, įvykusio 2008 m. lapkričio 5 d., kuriame dalyvavo jo skyriaus vadovas ir tarnybos administratorius, protokolą.

46 Ieškovas pripažįsta, kad nenoriai pripažino psichologinių problemų buvimą ir atsisakė bet kokios pagalbos. Tačiau asmeniui su asmenybės sutrikimais, kaip tai diagnozavo gydytojas psichiatras, su kuriuo konsultavosi Parlamento medicinos tarnyba, labai sunku pripažinti patologijos egzistavimą, nes su ja susijęs elgesys suinteresuotojo vertinamas kaip natūralus ir neišvengiamas.

47 Tačiau pirmasis vertintojas, neatsižvelgdamas į tai, pasiūlė jį atleisti. Ieškovas priduria, kad komitetas savo išvadoje pabrėžė prielaidą dėl profesinių problemų, su kuriomis jis susidūrė, galimos medicininės kilmės ir kad jis paprašė administracijos patikrinti jos pagrįstumą.

48 Ieškovas pastebi, kad pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 24 straipsnį administracija turi laikytis rūpestingumo pareigos savo darbuotojų atžvilgiu. Remiantis nusistovėjusia teismų praktika, pagal šią pareigą ir gero administravimo principą reikalaujama, kad spręsdama dėl pareigūno situacijos administracija atsižvelgtų į visus elementus, kurie gali lemti jos sprendimą, ir kad tai darydama ji atsižvelgtų ne tik į tarnybos, bet ir į atitinkamo pareigūno interesus. Tuo atveju, kai priimamas toks svarbus sprendimas, kaip antai, dėl atleidimo nekompetentingumo pagrindu, administracijai tenkanti rūpestingumo pareiga yra dar didesnė.

49 Vertintojas, nagrinėjamu atveju iškart neinformavęs Parlamento medicinos tarnybos apie tariamas ieškovo psichologines problemas jį pervedus į X skyrių, pažeidė savo rūpestingumo pareigą, numatytą Pareigūnų tarnybos nuostatų 24 straipsnyje ir vidaus taisyklių 8 straipsnyje, būtent jo 5 dalyje. Net jeigu jis nenorėjo pripažinti šių problemų nei bendradarbiauti, administracija, laikydamasi savo rūpestingumo pareigos, esant abejonių dėl galimos jo problemų, kylančių vykdant savo funkcijas, medicininės kilmės, turėjo nutraukti arba bent sustabdyti procedūrą dėl nekompetentingumo ir paprašyti medicinos tarnybos atlikti papildomus tyrimus. Gydytojas psichiatras, su kuriuo konsultavosi medicinos tarnyba, savo išvadoje diagnozavo „nežymų asmenybės sutrikimą“, todėl juo labiau administracija turėjo imtis minėtų veiksmų.

50 2010 m. balandžio 27 d. laišku ieškovas Tarnautojų teismo kanceliarijai pateikė gydytojo psichiatro Dr. H ataskaitą, kuris, apklausęs ir ištyręs ieškovą 2010 m. balandžio 21 d., nustatė tipišką asmenybės sutrikimo atvejį ir nurodė, kad yra įtarimų dėl stipresnės psichozės pasireiškimo. Ieškovas paaiškina vėlyvą šių naujų įrodymų pateikimą tuo, kad Dr. H., kurio konsultacijos buvo prašoma 2010 m. sausio mėn., negalėjo paskirti konsultacijos iki balandžio 21 d.

51 Parlamentas visų pirma tvirtina, kad daroma nuoroda į Pareigūnų tarnybos nuostatų 24 straipsnį neturi reikšmės šiai bylai, nes ši nuostata susijusi ne su rūpestingumo pareiga, bet su institucijoms tenkančia pareiga padėti. Todėl, Parlamento manymu, jis turi atsakyti tik į ieškovo argumentus, susijusius su tariamu vidaus taisyklių 8 straipsnio pažeidimu.

52 Šiuo atžvilgiu Parlamentas pastebi, kad ieškovas pradėjo blogiau atlikti pareigas visų pirma dėl motyvacijos ir noro teisingai atlikti jam patikėtas užduotis stokos po to, kai buvo priimtas į nuolatinę tarnybą.

53 Socialinis darbuotojas, kuris Vertimo raštu ir leidybos generalinio direktorato pareigūno, atsakingo už žmogiškuosius išteklius, prašymu 2008 m. rugsėjo mėn. atvyko į ieškovo darbo vietą, nepastebėjo ypatingų nukrypimų. Be to, ieškovo reakcija į socialinio darbuotojo siūlomą pagalbą nebuvo pozityvi ar konstruktyvi.

54 Taip pat Parlamento medicinos tarnybos pareigūnas, pas kurį galiausiai apsilankė ieškovas 2008 m. lapkričio 20 d., irgi nenustatė jokių medicininės kilmės nukrypimų ir nusiuntė jį pas socialinį darbuotoją.

55 Parlamentas pabrėžia, kad, nepaisant visų šių institucijos pastangų padėti ieškovui, jis toliau skundėsi, kad jo vadovai nesupranta jo. Parlamentas priduria, kad jis nesijautė gerai daugiakultūrinėje ir daugiatautėje aplinkoje ir kad kelis kartus išreiškė priešiškumą Parlamentui, Sąjungai ir savo darbui, netgi pareikšdamas, kad ketina atsistatydinti iš pareigų.

56 Parlamentas mano, kad vidaus taisyklių 8 straipsnis buvo teisingai taikomas šioje byloje. Iš tiesų tuo metu, kai buvo pradėta pataisos procedūra, tai yra per pirmą pokalbį, numatytą vidaus taisyklių 7 straipsnyje, kuris įvyko 2007 m. liepos 9 d., galutinis vertintojas padarė išvadą, kad nebuvo reikalo konsultuotis su medicinos tarnyba, nes nebuvo pastebėta, kad ieškovo nekompetentingumo požymiai galėtų būti medicininės kilmės. Be to, pats ieškovas nenurodė, kad egzistuoja tokios priežastys. Todėl galutinio vertintojo veiksmai visiškai atitiko vidaus taisyklių 8 straipsnio 1 dalį.

57 Be to, gydytojas psichiatras, su kuriuo medicinos tarnyba konsultavosi 2009 m. rugpjūčio mėn., ištyręs ieškovą, padarė aiškią išvadą, kad nėra jokio psichikos sutrikimo. Šiomis aplinkybėmis esant tokiai diagnozei negalima paneigti to, kad administracija pagrįstai galėjo nuspręsti, jog ieškovo nekompetentingumas nėra medicininės kilmės. Bet kuriuo atveju šio gydytojo ataskaitoje nebuvo nustatyta, kad yra ryšys tarp jo konstatuotų ieškovo asmenybės sutrikimų ir šio nekompetentingumo. Parlamento manymu, remiantis tuo galima daryti išvadą, kad net esant diagnozuotiems asmenybės sutrikimams, ieškovas galėjo teisingai atlikti savo darbą.

58 Parlamentas priduria, kad ieškovo padarytos klaidos vykdant savo užduotis buvo tokios didelės ir dažnos, kad kliudė tinkamam tarnybos darbui. Dėl jo užgaulaus elgesio tarnyboje, ypač kategoriško atsisakymo dirbti su kai kurių tautybių ar etninės kilmės kolegomis, tapo neįmanoma bendradarbiauti.

59 Parlamentas ginčija šio sprendimo 24 punkte minėto 2008 m. lapkričio 5 d. susitikimo protokolo aiškinimą. Šiame susitikime buvo tik pasiūlyta labai atidžiai stebėti ieškovo darbą ir elgesį tarnyboje, taip pat atsižvelgti į visas detales, galinčias padėti galutiniam vertintojui priimant sprendimą dėl ieškovo tolesnio darbo. Taip pat buvo nurodyta, kad buvo dėtos visos pastangos prireikus ieškovui suteikti psichologinę pagalbą, tačiau šis visada neigė turintis psichologinių problemų ir atsisakė bet kokios pagalbos. Parlamento manymu, remiantis šio susitikimo protokolu negalima teigti, kad šiuo klausimu jame buvo nurodyta, jog profesinių problemų, su kuriomis ieškovas susidūrė nuo jo paskyrimo į nuolatinę tarnybą, priežastys galėjo būti medicininės kilmės ir kad jam „buvo reikalinga psichologinė pagalba“.

60 Parlamentas abejoja dėl ieškovo teiginio, kad jis nenorėjo pripažinti savo psichologinio pobūdžio problemų, nes, kaip teigia Parlamento medicinos tarnybos pareigūnas, jis gydėsi pas gydytoją psichiatrą, todėl tikrai žinojo apie turimas psichinio pobūdžio problemas, apie kurias galėjo pranešti vykstant pataisos procedūrai.

61 Galiausiai Parlamentas ginčija komiteto išvados reikšmingumą. Parlamentas pabrėžia, kad komiteto nariai nėra gydytojai ir kad jo išvada buvo priimta 2009 m. gegužės 14 d. Taigi 2009 m. gegužės mėn. Paskyrimų tarnyba galėjo remtis Parlamento medicinos tarnybos pareigūno išvadomis, parengtomis prieš kelis mėnesius, t. y. 2008 m. lapkričio mėn., po to, kai tuo pačiu metu buvo ištirtas ieškovas, kuriomis remiantis medicininiu požiūriu nebuvo jokių nukrypimų.

Tarnautojų teismo vertinimas

62 Ieškovas iš esmės tvirtina, kad Parlamentas, vykdydamas procedūrą dėl nekompetentingumo ir galiausiai priimdamas ginčijamą sprendimą, nors vykdant šią procedūrą dėl kelių veiksnių buvo galima nustatyti, kad jo profesinės problemos galėjo būti medicininės kilmės, pažeidė Pareigūnų tarnybos nuostatų 24 straipsnyje ir vidaus taisyklių 8 straipsnyje numatytą rūpestingumo pareigą. Ieškovas nurodo, jog pagal rūpestingumo pareigą reikalaujama, kad nagrinėdama pareigūnų, kurių atveju nustatyta psichologinių sutrikimų požymių, bylas administracija turi pozityvią pareigą konsultuotis su gydytoju.

63 Šiuo atžvilgiu pirmąjį ieškovo pagrindą reikia aiškinti, kaip iš esmės grindžiamą rūpestingumo pareigos, kuri yra apibrėžta vidaus taisyklių 8 straipsnyje, pažeidimu ir nebūtina nagrinėti pareigos padėti pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 24 straipsnį.

64 Visų pirma reikia priminti, kad administracijos rūpestingumo pareigos sąvoka, kuri išplėtota teismų praktikoje, atspindi pusiausvyrą tarp abipusių teisių ir pareigų, kurios Pareigūnų tarnybos nuostatuose buvo nustatytos reguliuojant administracijos ir viešosios tarnybos tarnautojų santykius. Ši pusiausvyra suponuoja, kad spręsdama dėl pareigūno padėties administracija turi atsižvelgti į visas aplinkybes, kurios gali lemti jos sprendimą, ir ne tik į tarnybos, bet ir į atitinkamo pareigūno interesus (1980 m. gegužės 28 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Kuhner prieš Komisiją*, 33/79 ir 75/79, Rink. p. 1677, 22 punktas ir 1994 m. birželio 29 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Klinke prieš Teisingumo Teismą*, C-298/93 P, Rink. p. I-3009, 38 punktas).

65 Pagal rūpestingumo pareigą reikalaujama, kad kai administracija abejoja dėl problemų, su kuriomis susiduria pareigūnas vykdydamas jam tenkančias užduotis, medicininės kilmės, prieš priimdama sprendimą dėl šio pareigūno atleidimo ji turi imtis visų veiksmų šioms abejonėms pašalinti (pagal analogiją žr. 2003 m. vasario 26 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Latino prieš Komisiją*, T-145/01, Rink. VT p. I-A-59 ir II-337, 93 punktą).

66 Šis reikalavimas atsispindi pačiose vidaus taisyklėse, nes jų 8 straipsnyje numatyta, kad galutinis vertintojas tam tikromis aplinkybėmis turi kreiptis į Parlamento medicinos tarnybą, jeigu jam žinomos faktinės aplinkybės, galinčios patvirtinti, kad elgesio, kuriuo kaltinamas pareigūnas, priežastys gali būti medicininės kilmės.

67 Be to, pareigos, kurios tenka administracijai laikantis rūpestingumo pareigos, reikšmingai sustiprinamos tokiais atvejais, kai nagrinėjant konkrečią pareigūno situaciją abejojama dėl jo psichinės sveikatos ir atitinkamai dėl jo galimybių tinkamai apginti savo interesus (šiuo klausimu žr. 2006 m. gruodžio 13 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *de Brito Sequeira Carvalho prieš Komisiją*, F-17/05, Rink. VT p. I-A-1-149 ir II-A-1-577, 72 punktą). Juo labiau kai tokiu atveju, kaip ir šioje byloje, atitinkamam pareigūnui kyla atleidimo iš tarnybos grėsmė, todėl jo padėtis yra pažeidžiama.

68 Šioje byloje iš 2008 m. lapkričio 5 d. susitikimo dėl ieškovo integracijos X skyriuje protokolo, kuris buvo nusiųstas padalinio vadovui ir generaliniam direktoriui, matyti, kad ieškovas parodė geranoriškumą, tačiau jam kilo bendravimo su kolegomis problemų, dėl savo elgesio jis buvo izoliuotas tarnyboje, ir kad aptariamo skyriaus vadovas bijojo, jog dėl tokio elgesio ateityje nepablogėtų atmosfera skyriuje. Taip pat šioje ataskaitoje buvo nurodyta, kad buvo dėtos visos pastangos prireikus suteikti ieškovui tiek gydytojo, tiek socialinio darbuotojo psichologinę pagalbą, tačiau šis neigė turintis problemų ir atsisakė bet kokios pagalbos.

69 Be to, buvo konsultuojamasi su komitetu dėl siūlymo atleisti ieškovą. 2009 m. gegužės 14 d. priimtoje išvadoje komitetas nusprendė, kad ieškovas negalėjo patenkinamai vykdyti jam priskirtų profesinių užduočių ir dirbti tokioje daugianacionalinėje aplinkoje, kokia yra Parlamente. Jis taip pat nusprendė, kad administracija turėjo nustatyti, ar ieškovo nekompetentingumo priežastys yra medicininės.

Galiausiai jis patvirtino pasiūlymą atleisti, jei bus įrodyta, kad ieškovo nekompetentingumo priežastys nėra medicininės arba jei pastarasis atsisakys atlikti medicininius tyrimus, būtinus nustatyti, ar jo profesinės problemos nėra medicininės kilmės.

70 Reikia konstatuoti, kad didžioji komiteto išvados turinio dalis skirta klausimui dėl galimo ryšio tarp ieškovo profesinių problemų ir jo psichinės sveikatos.

71 Be to, komitetas išvadoje nurodė, kad grupė asmenų, dirbusių su ieškovu, jį informavo apie abejones dėl jo psichikos būklės ir kad jo paties nariai susidarė įspūdį po pokalbių su juo, kad jo psichika buvo nestabili ar sutrikusi.

72 Komitetas taip pat nurodė išvadoje, jog per surengtus posėdžius paaiškėjo, kad abu ieškovo vadovai laikosi nuomonės, kad šis tuoj po jo paskyrimo į nuolatinę tarnybą pradėjo neįprastai elgtis, be kita ko, prasidėjo periodinės nesocialaus elgesio kolegų atžvilgiu krizės, jis atsisakydavo vykdyti jam tenkančias užduotis be jokių pagrįstų priežasčių ar dėl ekscentriškų motyvų arba be aiškaus pagrindo jam užeidavo juoko priepuoliai.

73 Be to, komiteto išvadoje buvo pabrėžtos kelios faktinės aplinkybės: Vertimo raštu ir leidybos generalinis direktoratas susisiekė su Parlamento medicinos tarnyba 2008 m. rugpjūčio mėn., pastaroji pasiūlė ieškovui susitikti ir ištirti „galimos depresijos požymius“, kurie jau buvo nustatyti 2006 m. gruodžio mėn., tačiau šis neatsakė į šį kvietimą; tuomet Vertimo raštu ir leidybos generalinis direktoratas paprašė Parlamento socialinio darbuotojo įsitraukti nagrinėjant šį atvejį, tačiau ieškovas atsisakė šios pagalbos. Iš bylos medžiagos taip pat matyti, kad ieškovui buvo siūloma gydytojo psichologinė pagalba tuo metu, kai jis dirbo X skyriuje, t. y. 2008 m. pabaigoje, tačiau jis atsisakė bet kokios pagalbos.

74 Žinoma, administracija turi užtikrinti, kad pareigūnai ar tarnautojai nesukčiautų ir nepiktnaudžiautų naudodamiesi Pareigūnų tarnybos nuostatuose užtikrintomis teisėmis, ypač draudimo nuo invalidumo rizikos srityje.

75 Vis dėlto, atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, reikia daryti išvadą kad administracija nuo 2008 m. pabaigos, o vėliausiai nuo 2009 m. gegužės mėn., kai komitetas priėmė išvadą, turėjo pakankamai informacijos, kad galėtų padaryti prielaidą, jog nepatenkinamo ieškovo elgesio priežastys buvo medicininės kilmės. Tokiomis aplinkybėmis administracija prieš priimdama ginčijamą sprendimą turėjo įsitikinti, ar taip nėra šiuo atveju.

76 Be to, Parlamentas, pateikdamas gynybos argumentus, tik teigia, kad tuo metu, kai buvo priimtas ginčijamas sprendimas, administracija turėjo informacijos, leidžiančios manyti, kad ieškovo profesinės problemos nebuvo medicininės kilmės.

77 Daugiausia Parlamentas remiasi jo socialinio darbuotojo vertinimu, atliktu apsilankius 2008 m. rugsėjo mėn. ieškovo darbo vietoje, ir jo gydytojo konsultanto vertinimu, kuris po 2008 m. lapkričio 20 d. vizito nenustatė jokio medicininės kilmės nukrypimo.

78 Vis dėlto vien socialinio darbuotojo, kuris neturi reikiamos kompetencijos medicinos srityje, vertinimo nepakanka tam, kad administracijai neliktų abejonių, kad vieno iš jos darbuotojų profesinės problemos yra medicininės kilmės.

79 Kalbant apie 2008 m. lapkričio 20 d. atliktą Parlamento gydytojo tyrimą, pažymėtina, kad vienintelė su šiuo „tyrimu“ susijusi informacija, pateikta bylos medžiagoje, yra 2009 m. spalio 27 d. elektroninis laiškas, kuriame teigiama:

„Pokalbis su (ieškovu) vyko dalyvaujant socialiniam darbuotojui, siekiant išplėsti tyrimą taip pat socialiniais klausimais, su kuriais (ieškovas) galėjo susidurti. Nieko ypatinga per pokalbį neįvyko.“

80 Be to, šiame laiške nėra informacijos, kad Parlamento medicinos tarnybos gydytojas, kuris bet kuriuo atveju nėra psichiatras, po pokalbio būtų pateikęs diagnozę ar padaręs išvadas dėl ieškovo profesinių problemų medicininės kilmės; iš tiesų jis tik paminėjo įvykusį pokalbį ir tai, kad nebuvo su tuo susijusių incidentų.

81 Taigi informacija, kuria remiasi Parlamentas, neatrodo pakankamai įtikinama.

82 Be to, Parlamentas nemini jokių administracijos veiksmų, kurių ji būtų ėmusis po to, kai susipažino su komiteto išvada, ir prieš priimdama ginčijamą sprendimą.

83 Šiame procedūros etape ypač reikėjo imtis veiksmų nustatyti, ar ieškovo profesinės problemos yra medicininės kilmės, nes tai rekomendavo komitetas kuris turėjo galimybę išsamiai išnagrinėti ieškovo situaciją ir kuris aiškiai nurodė galimą ryšį tarp jo profesinių problemų ir psichinės sveikatos.

84 Be to, atsižvelgiant į komiteto išvadą, ieškovui pakartotinai atsisakius bet kokios pagalbos, administracija turėjo pagrindą aiškinti tai kaip ieškovo bandymą paneigti, kad jo psichika sutrikusi, ir kaip ženklą, kad jis dėl savo sveikatos negali tinkamai apginti savo interesų. Aplinkybė, jog ieškovas lankėsi pas psichiatrą, toli gražu neįrodo, kad jis galėjo pripažinti savo psichikos sutrikimus, bet pagrindžia Parlamento pareigą elgtis rūpestingiau.

85 Kaip buvo nurodyta, kai pareigūnas negali imtis veiksmų savo nuožiūra ir įvertinti patį jo ligos egzistavimo faktą, tokiu atveju pozityvi pareiga tenka institucijai, ir juo labiau tai taikoma tokiu atveju, kuris nagrinėjamas šioje byloje, kai pareigūnui kyla atleidimo iš tarnybos grėsmė ir todėl jo padėtis yra pažeidžiama. Todėl šiomis ypatingomis aplinkybėmis administracija turi įtikinti ieškovą atlikti papildomą medicininį tyrimą, visų pirma remdamasi institucijos teise pareikalauti, kad ieškovą ištirtų medicinos tarnybos gydytojas, remiantis Pareigūnų tarnybos nuostatų 59 straipsnio 5 dalimi, pagal kurią gali būti pareikalauta išeiti atostogų, jei tai yra būtina dėl sveikatos būklės.

86 Tačiau Parlamentas nei įrodė, nei teigė, kad ypatingomis ankstesniame punkte minėtomis aplinkybėmis buvo imtasi specialių pastangų – susipažinus su komiteto išvada įtikinti ieškovą nuvykti išsitirti pas gydytoją. Ginčijamame sprendime nėra jokios informacijos šiuo klausimu, nepaisant išvados, ir nėra jokio pagrindo, pateisinančio, kodėl nebuvo atliktas joks medicininis tyrimas.

87 Toks aplaidumas ieškovo atžvilgiu juo labiau nepateisinamas, atsižvelgiant į tai, kad nors ginčijamas sprendimas jau buvo priimtas, Parlamentas, veikdamas per savo medicinos tarnybą, ieškovui nuvykus į šią tarnybą 2009 m. rugpjūčio mėn., nedvejodamas nurodė gydytojui psichiatrui jį ištirti. Šis Parlamento sprendimas, priimtas praėjus tik mėnesiui po to, kai buvo priimtas ginčijamas sprendimas, patvirtina tai, kad ieškovą būtinai turėjo ištirti gydytojas specialistas, ir parodo procedūros, kurią taikant buvo nuspręsta dėl ginčijamo atleidimo, trūkumus.

88 Tačiau ieškovas mediciniškai ištirtas turėjo būti prieš priimant sprendimą dėl atleidimo, kuris kai kuriais atvejais galėtų būti pateisintas, jeigu gydytojas, su kuriuo buvo konsultuojamasi, iš tiesų paneigtų, kad elgesio, kuriuo kaltinamas ieškovas, priežastys gali būti medicininės kilmės.

89 Atsižvelgiant į visa tai, kas pasakyta, ir nesant reikalo priimti sprendimo dėl ieškovo 2010 m. balandžio 27 d. pateiktų įrodymų priimtinumo, reikia konstatuoti, kad Parlamentas nesiėmė visų priemonių, kad būtų išsklaidytos abejonės dėl ieškovo profesinių problemų medicininės kilmės, todėl jis pažeidė rūpestingumo pareigą ir vidaus taisyklių 8 straipsnį.

90 Taigi, nesant reikalo nagrinėti kitų ieškovo nurodytų pagrindų, reikia patenkinti pirmąjį pagrindą ir todėl panaikinti ginčijamą sprendimą.

Dėl prašymo atlyginti žalą

91 Ieškovas prašo sumokėti 15 000 eurų sumą atlyginti tariamai jo patirtą moralinę žalą.

92 Parlamentas nurodo, kad ieškovas nepatikslino, kas sudaro jo patirtą žalą, ir todėl mano, kad šis prašymas nepriimtinas.

93 Nepatenkinus šio reikalavimo, jis mano, kad ieškovas nepateikė veiksmų, kuriais jis kaltinamas, neteisėtumo įrodymų.

94 Šiuo atžvilgiu sunku prieštarauti, kad šio sprendimo 87 punkte nurodytas neteisėtas elgesys sukėlė ieškovui moralinę žalą.

95 Vis dėlto neteisėto akto panaikinimas *ab initio* pats savaime gali būti tinkamas ir iš esmės pakankamas neturtinės žalos, kurią galėjo sukelti šis aktas, atlyginimas (1987 m. liepos 9 d. Sprendimo *Hochbaum ir Rawes prieš Komisiją*, 44/85, 77/85, 294/85 ir 295/85, Rink. p. 3259, 22 punktas; 2004 m. lapkričio 4 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Montalto prieš Tarybą*, T-116/03, Rink. VT p. I-A-339 ir II-1541, 127 punktas ir 2006 m. birželio 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Girardot prieš Komisiją*, T-10/02, Rink. VT p. I-A-2-129 ir II-A-2-609, 131 punktas; 2008 m. gegužės 8 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Suvikas prieš Tarybą*, F-6/07, Rink. VT p. I-A-1-151 ir II-A-1-819, 151 punktas), nebent ieškovas įrodo, kad patyrė moralinę žalą, galimą atskirti nuo sprendimo neteisėtumo, kuriuo grindžiamas jo panaikinimas, ir kurios negalima visiškai atlyginti panaikinant šį aktą (šiuo klausimu žr. 1990 m. vasario 7 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Culin prieš Komisiją*, C-343/87, Rink. p. I-225, 27 ir 28 punktus).

96 Šiuo atveju ieškovas galėjo patirti neteisingumo jausmą, nusivylimą ar nesaugumą, tačiau ši žala buvo tinkamai ir pakankamai atlyginta panaikinus ją sukėlusį ginčijamą sprendimą.

97 Todėl reikia atmesti prašymą atlyginti žalą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

98 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 1 dalį, nepažeidžiant šio reglamento II dalies 8 skyriaus kitų nuostatų, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Pagal to paties straipsnio 2 dalį, kai to reikalauja teisingumas, Teismas gali nuspręsti iš pralaimėjusios šalies priteisti tik dalį bylinėjimosi išlaidų arba nuspręsti, kad pralaimėjusi šalis visai jų neturi padengti.

99 Iš išdėstytų motyvų matyti, kad Parlamentas bylą pralaimėjo. Be to, ieškovas savo reikalavimuose aiškiai prašė priteisti iš atsakovo bylinėjimosi išlaidas. Kadangi šios bylos aplinkybės nepateisina Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalies taikymo, Parlamentas turi atlyginti visas bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

TARNAUTOJŲ TEISMAS (antroji kolegija)

nusprendžia:

1. Panaikinti 2009 m. liepos 6 d. Europos Parlamento sprendimą dėl U atleidimo.

2. Atmesti likusią ieškinio dalį.

3. Priteisti iš Parlamento visas bylinėjimosi išlaidas.

Tagaras Van Raepenbusch Rofes i Pujol

Paskelbta 2010 m. spalio 28 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kanclerė
W. Hakenberg

Pirmininkas
H. Tagaras